

üttles Sofrates, „müristamise järelc peab isa fa wihma tulema.”

Kord kaebas temale üks Ateena linna fodanit, kes ales foju tulnd, väga selle waewa üle, mis ta jala säies tee peal näind. „Kas sul fa ssllaawi (orja) kaasas oli?” küüsib Sofrates. „O ja!” „Oli taol fa midagi fanda?” „No ja, oli hengi toormi selgas”. No, siislab tema mees woib fa üksna wäśind olla? „Ei mite mite, ma lällitasin teda kõhe jälle käsü peale wälja.” „Baata”, üttles Sofrates, „siina oled oma orjast auu poolest suurem, aga tema on loomu poolest sinust enam ja önnelikum, et ta oma elu waewa wälja fannatab; ehit, kas fa tead fa, mis üttles tema süda sees, ja kas ta peaks fa kurb wõi röömus olema?” — —

Kord ei wötnud üks ühle Ateena linna pürjer woi fodanik mite Sofratese teretamist uusitsa peal vasta, kes teda wiislast teretas. Qui targa mehe sõbrad ja õppijad selle üle pahaks paniwad, sündles tema neid, selle üle mite wihestada ega pahandada, waid kõigiga ja ise õranis rumalatega väga fannatada. Sest palju asju on mailmas, mis mite nõnda ei ole, tuidu naad õiguse pärast peafsiwad olema.

Aga wiimaks hõffasiwad Ateena linna furjad ja toretad fodanikud teda laeljema ja wihsama, et palju temast lugu pidasiwad, teda armastasiwad ja auusta- siwad; sest tema andis kõigile head õppetust ja noomis väga, kõige furja ja paha eest eemal hoida. See pagana firja tark Sofrates oli fa selle õige aja

peale tulnd, et ei ole enam fui üks ainus Jumal, kes üle aja ja ruumi — taewas elab ja siisti igas paikas on. Ja need sammad ühted linna pürjerid ja Krela pagana firja targad ja wõera jumala preestrid wötsid teda siusata ja wihsata tema suure tarfuse pärast, ja et ta neid fa mõni ford targaste noomind ja maenitsewa sõnadega faristand, nende paha elu ja furja tegude pärast, mis need iseenast täis targad mehed fogunegi ei sallinud. Need toretad isandas, kes fa ühtlase kohtu mõistjad wöisiwad olla, tötsiwiwad kõik sugu kaebtusi linna kohtus tema peale, weel kõige rohkem selle üle siüd otsides, et ta üttles ühe ainsa Jumala otewat, ja mite linna eba jumalaid ei auusta, seda kõik rahwas teenis, ja äsji- tosiwad sefs rumalaid inimesi meeslituse ja mausu eest ülesse, tema peale kaebama ja wale tunnistusi andma, fui oleks tema rahwa mässaja, nende ismaliku lui jumaliku ehit waimaliku seaduste rifuja. Need üle kohtused kohtumõistjad wötsiwiwad kõik seda hea meelega vasta ja hästi kuulda, ja mõistsiwiwad surma kohtut tema peale. Sofrates kuulas väga rahulikult seda kohtu otsust peast. Tema andis kõigile andefs, nii hästi wale kaebajatele, fui tunnistajatele ja kohtumõistjatele, ja oli selle üle röömus, et ta pea siit mailmast kõige auusa ja targa meeste waimude seltsi walguse mailma saab elama minna. Qui ta weel alles wangis seisib, oliwad ta õppijad ja sõbrad wangit hoidjatele suurt mausu annud, nõnda teha, et Sofrates ära peasta ja põgeneda saabs. Aga tema